

Karl Arne Blom

Ändamålet

Karl Arne Blom

Ändamålet

 SAGA
EGAMONT

Karl Arne Blom

ÄNDAMÅLET

SAGA EGMONT

Ändamålet

Copyright © 1984, 2018 Karl Arne Blom och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711706305

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Den här boken tillägnas dig,
som då den avslutas
ännu inte fötts.
Dessutom: Kristina, Anders
och Karin.

Personerna i boken är helt och hållet produkter av författarens fantasi. Miljöbeskrivningar baserar sig dock på verkligheten. Det som beskrivs har, såvitt jag vet, aldrig inträffat. Förhoppningsvis kommer det heller inte att hända.

Författaren

När ändamålet är tillåtet, är också medlen tillåtna,
med undantag av våld och orätt.

(Herman Busenbaum: *Medulla theologiae moralis* 4,3, dub.
7,2 § 3 [1650])

Prolog

Luciadagen, den trettonde december, 1983 greps en man av den östtyska gränspolisen då han skulle lämna landet. Han togs som misstänkt för spioneri. Mannen var svensk. Detta kom inte till allmänhetens kännedom.

Inte en enda svensk tidning skrev om det. Inte ett ord sades om det i radio eller teve. Östtyska massmedia meddelade kortfattat att en västspion tagits. Som hade det varit dagsrutin.

Långfredagen, den tjugonde april, 1984 befann sig två människor i ett rum i en byggnad i Lund.

- Vad fan tänker du göra? undrade den ene.
- Jag ska sätta stopp för dej, svarade den andre.

Rummet de vistades i var inte stort. De var inte ensamma i huset.

Är man liten och ensam i ett stort hus hör man en mängd ljud. Fastän man bor i huset kan många ljud vara underliga och främmande. En del är skrämmande. Man blir rädd och vill gömma sig.

Flickan var liten i ett litet hus och hon var inte ensam. Det var inte bara ljuden som gjorde henne rädd, för ljuden verkade ha tagit slut. Först hade det varit rösterna som pratade. Och sedan det där underliga, stora, skrämmande

ljudet. Därpå hade det blivit så tyst, så genomträngande tyst.

Flickan bet sig hårt i underläppen för att inte skrika. Hon såg med stora ögon på mannen på golvet. Synen var så överväldigande att den blockerade hennes känslor och reaktioner.

Ett insåg hon dock: hon måste kontakta någon. Hon måste få hjälp. Den enda människa hon kunde komma på att kontakta var den där mannen som tidigare befunnit sig i huset och talat med hennes far.

När hon slog numret började hon begripa vad som hänt och tårarna rann nedför ansiktet medan hon grät ljudlöst.

1

Han var tillbaka i Lund och det kändes bra. Christian Hammar gick Klostergatan fram med långsamma steg och upplevde stadens atmosfär. Han förstod att det var här han hörde hemma. Han skulle aldrig förmå sig att lämna denna stad, som han lärt sig att tycka så mycket om. Staden var en del av hans liv och förutsättningen för hans livsvilja. Lund skulle säkert klara sig utan honom, men han ville inte längre överväga möjligheten av en existens utan staden.

Efter vintern hade våren kommit, men inte långsamt smygande. Lund hade sluppit en dimfylld, grå och regnrik vinter som övergick i dimma, gråhet och regn. Våren kom istället med värme, sol och frisk, ren luft att inandas. Träden i Lundagård hade mättade knoppar på grenarna och bladen hade redan hunnit bli prunkande gröna. Gräsmattan hade återhämtat sig efter den senaste karnevalen två år tidigare. Vårens blommor var en färgsprakande matta.

En koltrast drillade mot söndagens morgonhimmel. Det lät som om den satt i Domkyrkans torn.

Klockan var kvart i nio och staden vaknade långsamt. Fastän dagarna bjöd på vederkvickande värme var nätterna fortfarande lite kalla. Det låg ett tunt daggtäcke över parkens gräsmatta. Solen fick det att glittra. Solljuset

kastade en skarp reflex från kyrkans tak och solkatten for vidare och blänkta i ett fönster på Historiska museet.

Ända sedan han kom tillbaka hade han vaknat tidigt om morgnarna. Redan vid sextiden vaknade Christian alldeles av sig själv och det förunderliga var att han kände sig klarvaken. Det var väl det där beslutet han fattat som var orsaken.

Christian Hammar ville inte vakna morgon efter morgon framemot förmiddagsdags och uppleva hur fyllan från kvällen före fick det att kännas som en uppjäst klump i kroppens muskler och inre organ. Visserligen hade han lite svårare för att somna när han väl gick och lade sig. Han hade vant sig av med att krypa onykter i säng och somna som om han klubbats av något. Men fastän han nu kunde ligga vaken i bortåt en timme efter det att han slutat läsa och släckt lampan kände han inte längre den där kväljande tröttheten då han vaknade om morgnarna.

Christian Hammar mådde väl. Han hade börjat förlika sig med sig själv. Våren detta år gjorde sitt till. Den hjälpte en människa att vilja vara i harmoni med sig själv och med nyktra, öppna ögon beskåda livet och möta nästa dag.

Han stod i hörnet av Sankt Annegatan och Adelgatan och såg mot Kulturen. Han tände en cigarrett och så började han gå Sankt Annegatan uppåt. Han kände igen honom så snart han fick syn på honom.

Han kom där och gick mitt i gatan och höll en flicka i handen.

Christian vinkade med cigarretthanden.

- Lillen! sa han högt så att det ekade mellan husväggarna.

Mannen han kallade Lillen sken upp. Lillen hette Lennart Hult och hade redan som ung fått sitt öknamn på grund av

att han var så lång och kraftig. De hade varit kurskamrater, läst engelska tillsammans en gång i tiden. De hade spontant tyckt om varandra och umgåtts åtskilligt. Men så hade kursen tagit slut och Christian fortsatt med historia då höstterminen avlöste sommarferierna.

Han hade aldrig frågat Lillen vad han skulle fortsätta med och det blev aldrig av att någon satte sig i förbindelse med den andre. De hade förlorat kontakten.

- Christian, sa Lennart Hult och skakade hand. Det var förbanne mej inte igår. Men vad i herrans namn gör du uppe så här dags?

- Självt då? Har du inte hunnit gå och lägga dej än?

Christian såg på flickan. Hon kunde vara omkring tio år. Hon var ganska kortväxt, hade runt ansikte med ett par stora, ljusa ögon. Hon hade blont hår i flätor.

- Ska du inte hälsa på farbrorn? frågade Lillen.

- Hej, sa flickan och tittade upp på Christian.

- Hej du. Vad heter du då?

- Vad heter du själv?

Christian log.

- Jag heter Christian Hammar och är trettiofyra år gammal.

- Jag heter Ewa-Lena Hult och är elva och tycker det är äckligt med gubbar som röker, sa hon och tindrade med ögonen.

- Hon är sån, sa Lennart och ruskade på huvudet. Du vet, den nya generationen. Inte röka och inte supa. Jag undrar vilka laster dom ska skämma bort sej med.

- Det finns ett par till, sa Christian. Vad blev det av dej? Du bara försvann.

- Jag läste litteraturhistoria, sen på hösten. Du då?

- Historia. Varför hörde du aldrig av dej?

- Varför hörde inte du av dej?

Christian ryckte på axlarna.

- Det var väl det att det bara blev så, sa han. Jag hade inte ens en aning om att du bodde kvar i stan.

- Vad sysslar du med, då? Lärare?

Christian ruskade på huvudet.

- Bara på vikbasis. Jag försöker få min avhandling klar nån gång.

- Vad handlar den om, då?

- Om reformationen femtonhundratrettiosex och dess betydelse för Lund som andligt och kulturellt centrum.

- Det var ju också ett ämne. Nåja, du lär väl alltid kunna få nån utmärkelse av fullmäktige för ditt intresse för lokalhistoria.

- Jag är tacksam om jag nånsin kan bli klar.

Christian kliade sig i nacken.

- Sanningen att säga, fortsatte han, får jag vara glad om jag nånsin kommer igång på fullt allvar.

De såg på varandra. Så vände de bort blickarna och det föreföll som om ingen visste vad man lämpligen sade härnäst.

- Är du på väg nånstans? frågade Lennart.

- Nej, jag tar mej bara en morronpromenad.

- Följ med hem, vet jag. Så kan vi sitta och prata en stund. Vi bor inte långt härifrån.

Christian kastade en blick på flickan.

- Det är min dotter, förklarade Lennart. Vi bor på Hjortgatan. Följer du med? Jag bjuder på morronkaffe.

Christian nickade.

- Visst, sa han och så började de gå.

- Vad gör du nu för tiden? frågade han efter en stund då de passerade Bosebo kyrka bakom Kulturens mur.

- Jag ... jobbar här i stan. Jag ...

Lennart såg på honom och gjorde en liten grimas.

- Det finns dom som skrattar när jag berättar vad jag gör.

Jag ska förklara när vi kommer hem.

Christian rynkade pannan.

- Det låter mystiskt. Är det nåt skamligt?

De fortsatte längs Adelgatan förbi Östgöta nations hus i kröken, in på Lilla Tomegatan, så in på Hjortgatan, som var smal och sluttade en smula. Snart var de framme vid huset.

Hjortgatan i Lund kantas av gamla, låga hus. Nästan alla av dem har rustats upp och moderniserats, men den ursprungliga atmosfären och gatusträckningens intimitet har bevarats.

De steg in och Christian såg sig om.

- Slå dej ned, så sätter jag på kaffe, sa Lennart.

- Finns det nåt askfat i närheten? frågade Christian och log mot Ewa-Lena.

- Det står ett bakom dej, snuskgubbe, sa flickan och skrattade högt.

Han tyckte om flickebarnet. Det fanns något i hennes utstrålning och sätt som påminde om en annan; en vuxen kvinna han en gång känt, men glömt namnet på. Hon hade haft samma ljusa blick och samma glittrande skratt; gett ett intryck av att vara lika öppen och spontan - och sannerligen varit det. Flickan verkade mogen för sin ålder.

Christian undrade var barnets mor kunde finnas.

De slog sig ned och pratade. Han skrattade först hjärtligt och länge då han fick veta vad Lennart Hult sysslade med.

Lennart gav honom en sur blick och det ryckte i ena ögonbrynet.

- Förlåt, sa Christian, men det kom så överraskande.

- Jag vet. Det är den reaktionen jag brukar möta. Därför säger jag det inte gärna.

- Men finns det verkligen folk som ... vad heter det ... anlitar? ...

- Ja, anlitar.

- Finns det verkligen folk som anlitar dej?

- Du skulle bli förvånad om du bara visste. Behovet finns.

- Berätta för mej. Berätta vad det är för slags människor och vad det är dom vill. Berätta vad du gör.

Lennart ruskade på huvudet.

- Det kan jag inte. Och vill inte.

Men hur det nu var så lyckades det Christian att lirka ur honom somligt. De satt länge och pratade och då han framemot tvåtiden gick därifrån menade båda att de borde träffas och umgås, nu när de äntligen funnit varandra igen.

Det gick fem dagar. Det blev långfredag. Sent på långfredagens kväll såg Christian Hammar Lennart Hult nästa gång.

2

Helgdagsafton. Christian satt i vardagsrumsfåtöljen i lägenheten vid Klostergatan och läste en bok om Skånelands försvunna städer som kommit ut på hösten året före. Det rykte ur kaffekoppen, som stod på bordet bredvid tillsammans med ett glas konjak. En liten konjak. Det var ju helgdagsafton.

Klockan var halv elva. Utomhus hade det mörknat. Himlen på andra sidan fönstret var dock förhållandevis ljus. Som vårhimlar är nattetid.

Christian intalade sig att han förlikat sig med att vara ensam numera. Det kändes tomt efter Monica. Hennes död var något han aldrig skulle försona sig med. Bitterheten och ledsnaden hade blivit en del av hans liv nu.

Han hade inte varit i kontakt med Margareta sedan den dagen hon lämnat hans lägenhet efter det märkliga replikskifte som kunde ha resulterat i att deras liv flätats samman, men som mynnat ut i förvirring.

Monica var död. Alltsammans var över. Christian hade överlevt attacken hennes baneman riktat mot honom. Margareta hade kommit. Det hade varit svårt att prata. *Kan du inte stanna?* hade han sagt. *Vill du det, då?* hade hon sagt. *Ja. Om du vill,* hade han sagt.

De hade varit överens om att det var för svårt att tala om det som hänt. Men det var lika omöjligt att låtsas som om det aldrig inträffat. Det fanns där enträget närvarande mellan dem. Som ett stort hinder. Han hade vädjat till henne, samtidigt som han egentligen önskade få vara ensam. Gå inte, men vi behöver inte prata om det. *Gå inte*, hade han sagt. *Då stannar jag då*, hade hon sagt. Christian hade sagt innan han kunnat hejda sig: *Jag tror jag behöver vara ensam och tänka*.

Hon hade sett på honom, först med förvåning, sedan med smärta i ögonen. Tårarna hade kommit. Hon hade ryckt upp dörren och rusat därifrån och han hade inte känt något annat än lättnad just då. Bara långsamt dragit igen dörren och gått och satt sig vid köksbordet och supit sig full.

Situationen hade varit omöjlig. Hans hustru var död. Hans älskarinna - fast han hade aldrig tänkt på henne med den termen - kunde inte som något fullkomligt självklart och naturligt bara stiga in på scenen och överta hennes roll. Så enkelt var det inte. Och dessutom fanns känslan av skuld där. Om inte Christian Hammar och Margareta Turell haft ett förhållande hade kanske inte Monica behövt dö. Om inte Christian Hammar levat det liv han levat hade kanske inte gärningsmannen gjort det han gjort. Om inte Christian Hammar varit den människa han varit hade kanske inte en människa behövt dö.

Alla dessa om. Hela livet var ett enda *om*. Om någon slår dig på den ena kinden så vänd inte den andra till, för nästa slag kanske är så hårt att du förlorar medvetandet. Slå tillbaka. Kämpa. Christian försökte slå tillbaka. Besegra odjuret Christian Hammar.

Det inträffade hade förändrat honom. Något annat hade varit orimligt. Han var inte riktigt klar över på vilket sätt

han var annorlunda nu – eller i vilken omfattning.^a

Han drack en klunk konjak och konstaterade att han fortfarande tyckte om sprit. Han tände en cigarrett och tyckte att det smakade gott. Han tänkte på Margareta och skyndade sig att slå upp boken på nytt. Det handlade om den forna staden Båstad.

Telefonen ringde. Lite stånkande reste han sig och gick och svarade.

– Hallå, ja.

Det bara susade i andra änden.

– Hallå. Det är Hammar. Hallå.

Någon andades, men det var också allt. Han undrade om han blivit offer för någon som roade sig med att ringa upp folk bara för att driva med dem. Det hade hänt några gånger att både han och Monica fått sådana samtal. Båda hade misstänkt att det var elever som roade sig på det viset. Men det var ett bra tag sedan han vikarierat på någon skola nu.

– Är det så att du har nåt på hjärtat, så säj det. Annars lägger jag på nu.

– Hjälp oss, sa en svag röst.

– Med vad då? Vem är det?

– Det är Ewa-Lena, sa den tunna, ljusa rösten.

– Vilken Ewa-Lena? Jag känner ingen som heter så. Hör nu här, ska vi inte sluta med dom här dumheterna? Jag lägger på luren och sen lägger du på luren och så kan du dra åt helvete. Jag tycker inte det här är ett dugg skojigt.

– Snälla du, hjälp oss. Jag vet inte vem ...

Rösten tystnade. Christian lyssnade. Det fanns ett äkta vädjande tonfall i stämman. Inget återhållet fnitter. Inget fniss i bakgrunden. Bara tomhet och tystnad och mitt i alltsammans en vädjande, tunn röst.

- Vilken Ewa-Lena är det? frågade han igen.
- Du var här. Snälla, hjälp oss.
- Var nånstans var jag?

Det slog honom i samma stund som han sa orden. Han visste var han varit och var någonstans han träffat en flicka med det namnet.

- Ewa-Lena! sa han. Har det hänt nåt? Var är din far?

Nu grät hon. Gråten växte i styrka och något small till i hans öra.

- Hallå! Ewa-Lena, säj nåt! Vad var det som hände?

Han kunde höra ett klagande ljud, men avlägset.

- Herregud, sa han och kastade på luren. Han rusade ut i hallen, grep sin blå jacka, ryckte upp dörren och sprang nedför trappan. Medan ekot av hans steg i trapphuset växte i styrka så det dånade i öronen slog det honom att han låst inne sin dörrnyckel. Det fick ordna sig sedan.

Christian Hammar var ute ur portgången och nu började han springa längs Klostergatan mot Domkyrkan. Staden verkade öde och tom. Inte en människa såg han. Inte en enda bil parkerad vid trottoaren. Lundagård var lika övergivet på människor. Han sprang längs Adelgatan. Ett fönster stod öppet på Östgöta nation och inne i rummet pågick av ljuden att döma en fest. Det var hög musik och gälla skratt och muntra rösters skrål.

Hjortgatan sluttade svagt och han kunde knappt stanna då han var framme vid huset. Han grep tag om dörrhandtaget för att öppna. Det kändes som om armen skulle slitas av. Dörren var låst. Han tryckte på ringklockan samtidigt som han bankade på det lilla husets dörr.

Ingen öppnade.

- Öppna! Det är jag! Christian! Öppna då!

Men ingen öppnade dörren. Däremot slogs ett fönster upp i ett hus på andra sidan gatan och någon lutade sig ut och tittade på honom. Christian gick fram till fönstret och tittade in i det upplysta rummet. Han såg sig om. Han fick syn på flickan. Ewa-Lena befann sig bakom en fåtölj. Det var bara pannan och håret och ögonen han kunde se. Hon såg på honom med stor, förtvivlad blick. Så blinkade hon hårt. Han såg hur hennes mun rörde sig; hon sa något. Det såg ut som om hon uttalat hans namn. Han såg hur hon reste sig och sprang mot dörren. Han hörde hur hon öppnade den.

I nästa stund höll han henne i sin famn.

- Jag tror han är död, sa hon lågt med tonlös röst.

- Vad i herrans namn är det du säger?

- Han andas inte och svarar inte när jag pratar med honom.

- Vad är det som hänt?

Christian var fortfarande andfådd efter språngmarschen och svetten rann nedför ansiktet. Han kände sig torr i halsen. Hjärtat slog så det mullrade i kroppen.

- Flicka lilla, vad är det som hänt?

Hon tryckte sig hårdare mot honom och nu grät hon hjärtskärande.

- Hör ni! Vad är det ni sysslar med? frågade en röst.

Det var mannen i fönstret.

Christian låtsades som om han inte hört.

Han satte ned Ewa-Lena, men hon vägrade släppa taget.

- Stanna här, sa han. Jag ska gå in och titta efter vad som hänt. Vänta här. Släpp nu, Ewa-Lena.

Hon ruskade på huvudet.

- Jag vill inte. Jag vågar inte. Lämna mej inte.

- Hör ni, vad är det ni sysslar med egentligen, om man får fråga?

Det var mannen, som tittat ut genom fönstret. Han var stor och kraftig, hade yvigt skägg och långt hår. Musklerna under den vita t-shirten var imponerande.

Christian såg sig om. Det var fler som hört dem och blivit nyfikna. I flera fönster hängde människor och betraktade dem och en tre, fyra stycken hade öppnat sina dörrar och stod på trottoarerna på båda sidor av gatan.

- Nånting har hänt, sa Christian och placerade flickan i mannens armar. Farbrorn här tar hand om dej medan jag tittar efter.

Innan Ewa-Lena eller karlen, som mest påminde om en övergödd rysk tyngdlyftare, hann reagera hade Christian stigit över tröskeln. Han befann sig i den lilla tamburen med det låga taket, där allt verkade vara sig likt som han mindes det från sitt besök på söndagen.

Vardagsrummet var också sig likt. Litet, tätmöblerat så man kunde få en vision av att fåtöljerna, soffan, bordet och stolarna utgjorde en ogenomtränglig enhet.

Dörren in till Lennarts kontor var stängd. Christian rynkade pannan.

Vad i herrans namn var det som hänt?

Han tog tag om dörrhandtaget och fasade för vad som kunde finnas innanför. Han ruskade på huvudet och svalde. Så drog han upp dörren. Han blev stående med gapande mun.

På andra sidan fönsterrutan skymtade något av stadens kvällsljus. Det föreföll idylliskt och stillsamt där ute.

Inne i rummet var det obeskrivligt. Allting befann sig i en röra. Papper låg utspridda över golvet, lådorna i skåpen och skrivbordet var utdragna och dess innehåll hade tömts

ut. Skrivbordsstolen låg vält intill väggen. Skrivbordet låg på sidan och under bordet låg Lennart Hult och glodde med tomma, döda ögon rakt upp i taket.

Munnen var vidöppen, som om han in i döden försökte skrika i protest.

Christian stod orörlig och såg på honom. Så började han känna illamåendet, steg ut genom dörren och drog igen den. Han svalde hårt och försökte andas normalt.

Det fanns en telefon på kontoret. Men han ville inte stiga in i det där rummet igen. Han såg sig om. Var det telefonen där inne som flickan använt då hon ringde?

På byrån längst in i hörnet i vardagsrummet stod en annan telefon. Han gick fram till den och slog 90 000.

3

En patrullbil från ordningen kom först till platsen. Den anlände med påslagna sirener och rotorljuset på dess tak spelade mot husfasaderna. Hjortgatan sträcker sig längs kvarteret Tegnér's östra sida. Ursprungligen hade den hetat Stora Kosträdet, och Lilla Kosträdet hade varit nuvarande Lilla Tomegatan.

Kvarterets västsida mot Domkyrkan och Lundagård hade en gång bebotts av högt uppsatta tjänstemän inom kyrkan och akademien. Östsidan hade vett mot en bakgata längs vilken man ledde korna på bete. Där hade bott borgare och hantverkare inom olika skrän. På kvarterets västsida vette numera Kulturhistoriska museet mot Lundagård, och Hjortgatan på östsidan var en blandning av kraftigt renoverade eller mer eller mindre stilenligt nybyggda hus i den del av staden som rikhaltigast fått behålla atmosfären av småstadsidyll.

Området kring kvarteret Tegnér var en oas och Hjortgatan en av de skönaste av stadsdelens tämligen självsvåldigt - för en bilande turist kaotiskt - ringlande gator. Utryckningsfordon var något man satte i samband med stadens karaktärslösa och trista betongförorter.

Gatan var smal och kort. Mörkret gjorde att patrullbilens uppdykande och närvaro förstörades. Fönster och dörrar

slogs upp; människor steg ut och började samtalande undra vad som stod på. Ingen visste besked mer än Christian och honom var det ingen som frågade.

Han stod där med Ewa-Lena i sin famn och hörde hur den storvuxne mannen sa till någon:

- Han där har tydligen nåt med det att göra, men jag vet inte vad fan det är som håller på att hända. Flickstackarn var i alla fall hysterisk.

Christian fick ett intryck av att människorna glodde på honom som om han var något farligt. Han kände hur hårt flickan kramade om hans hals och undrade vad han skulle säga. Han hade velat fråga om hon sett när det hände, om hon sett vem det var som dödade hennes far, om hon visste vem gärningsmannen var, om hon känt igen honom. Men han kunde inte.

De båda polismännen steg ur och såg sig om. De fäste blicken på Christian och flickan. I samma stund som de började gå mot dem anlände nästa patrullbil.

- Vad är det som har hänt här då? frågade den ene polismannen.

Christian gjorde en gest med huvudet mot huset.

- Det var jag som ringde, förklarade han. Det har hänt ... en olycka därinne.

- Vad då för slags olycka?

- Han ... han ... han som bor där är flickans far. Han ... han har råkat illa ut.

Ewa-Lena föreföll krypa ihop och polismännen tycktes förstå att mannen som höll henne inte ville säga rentut som det var med flickan i närheten.

De nickade åt varandra.

- Stanna här, sa den ene som hade skägg och som Christian kände igen som en av H43:s bästa

handbollsspelare. Vi går in.

De återvände en kort stund senare. De såg allvarliga ut.

Människorna som bodde längs gatan och en del nyfikna från hus i närliggande kvarter hade flockats kring de fyra patrullbilar som hunnit dit.

- Okej, sa handbollspolisen. Vill ni som står här vara vänliga att dra er tillbaka. Vi vore tacksamma om ni kunde lämna gatan fri.

Han viftade med armarna.

- Vad är det som hänt då? hördes en röst.

- Var vänliga och skingra er.

Muttrande drog sig människorna långsamt därifrån. Polismännen spärrade av gatans båda mynningar och de som inte bodde i något hus vid gatan eller kände någon som gjorde det formerade sig bakom avspärrningarna. De andra parkerade sig i fönstren för att följa den fortsatta utvecklingen.

- Sätt dej i bilen med tösen, sa polismannen med skägget.

Christian och Ewa-Lena satte sig i baksätet. Hon kändes så tung i hans knä.

Polismannen anropade sambandscentralen på kommunikationsradion och förklarade att de undersökt platsen och hade en noll-ia i huset. Det såg ut som en tjugo och trettio var omfattande.

Christian begrep ingenting.

Men 09 betyder dödsfall och radiokoden 20 misshandel, våldsbrott samt 30 skadegörelse.

- Okej, krimjouren kommer.

- Det är uppfattat. Klart, slut.

Han lade på och vände sig om.

- Vilken är din roll i det hela? frågade han.